

**KANCELARIA
SENATU**

BIURO LEGISLACYJNE

Warszawa, dnia 29 czerwca 2020 r.

Opinia do ustawy o Polskim Bonie Turystycznym (druk nr 151)

I. Cel i przedmiot ustawy

Uchwalona przez Sejm w dniu 19 czerwca 2020 r. ustawa o Polskim Bonie Turystycznym, określana dalej jako „ustawa”, zmierza do ustanowienia w polskim porządku prawnym dwóch kategorii świadczeń:

- 1) świadczenia w formie Polskiego Bonu Turystycznego, określanego dalej jako „świadczenie w formie bonu”;
- 2) dodatkowego świadczenia w formie Polskiego Bonu Turystycznego, określanego dalej jako „dodatkowe świadczenie w formie bonu”.

Świadczenie w formie bonu przysługiwać ma osobie uprawnionej, tj.:

- 1) osobie mającej w dniu wejścia w życie ustawy przyznane prawo do:
  - a) świadczenia wychowawczego, o którym mowa w ustawie z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci (Dz. U. z 2019 r. poz. 2407), określanego dalej jako „świadczenie wychowawcze”, lub
  - b) dodatku, o którym mowa w art. 80 ust. 1a, art. 113a albo art. 115 ust. 2a ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz. U. z 2020 r. poz. 821), określanego dalej jako „dodatek”;
- 2) osobie, której w okresie od dnia następującego po dniu wejścia w życie ustawy do dnia 31 grudnia 2021 r. przyznano prawo do:

- a) świadczenia wychowawczego na dziecko, na które wcześniej nie było przyznane prawo do świadczenia wychowawczego lub dodatku,
- b) dodatku na dziecko, na które wcześniej nie było przyznane prawo do dodatku lub świadczenia wychowawczego.

Dodatkowe świadczenie w formie bonu przysługiwać ma osobie uprawnionej, jeżeli świadczenie wychowawcze lub dodatek przysługuje na dziecko niepełnosprawne, tj. dziecko legitymujące się orzeczeniem o:

- 1) lekkim, umiarkowanym albo znacznym stopniu niepełnosprawności, wydanym na podstawie przepisów o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych;
- 2) częściowej niezdolności do pracy, całkowitej niezdolności do pracy, całkowitej niezdolności do pracy i samodzielnej egzystencji albo niezdolności do samodzielnej egzystencji, wydanym na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych;
- 3) stałej albo długotrwałej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym i do samodzielnej egzystencji albo trwałej lub okresowej całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym i do samodzielnej egzystencji, wydanym na podstawie przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników.

Polski Bon Turystyczny, określany dalej jako „bon”, umożliwiać ma dokonywanie przez osobę uprawnioną płatności do dnia 31 marca 2022 r. za usługi hotelarskie oraz imprezy turystyczne realizowane przez przedsiębiorcę turystycznego oraz organizację pożytku publicznego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – do wyczerpania wysokości przysługującego jej świadczenia w formie bonu lub dodatkowego świadczenia w formie bonu, przy czym:

- 1) na dziecko niepełnosprawne przysługiwać ma:
  - a) jedno świadczenie w formie bonu w wysokości 500 zł,
  - b) jedno dodatkowe świadczenie w formie bonu w wysokości 500 zł;
- 2) na dziecko niebędące dzieckiem niepełnosprawnym przysługiwać ma jedno świadczenie w formie bonu w wysokości 500 zł.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Ustawa została uchwalona w oparciu o projekt wniesiony do Sejmu przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 18 czerwca 2020 r. (druk sejmowy nr 423). W dniu 19 czerwca 2020 r. odbyło się pierwsze czytanie tego projektu na posiedzeniu Sejmu, który skierował go do Komisji Polityki Społecznej i Rodziny. Komisja ta przedstawiła sprawozdanie o projekcie ustawy tego samego dnia (druk sejmowy nr 429).

Podczas sejmowego postępowania legislacyjnego nie dokonano w projekcie zmian, które zmieniałyby jego meritum.

III. Uwagi szczegółowe

A. Zastrzeżenia co do zgodności z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej

1. Zgodnie z art. 8 ust. 1 i 5 ustawy w celu umożliwienia przyjmowania płatności dokonywanych za pomocą bonu przedsiębiorca turystyczny oraz organizacja pożytku publicznego, które realizują usługi hotelarskie lub imprezy turystyczne, o których mowa w art. 5 ust. 1, dokonują rejestracji na profilu informacyjnym w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w art. 27, przy czym dokonanie rejestracji oznacza zobowiązanie do zamieszczenia informacji o możliwości dokonywania płatności za pomocą bonu za usługi hotelarskie lub imprezy turystyczne, o których mowa w art. 5 ust. 1, w szczególności w miejscu ich realizacji lub oferowania. Z wynikającej z art. 2 Konstytucji zasady demokratycznego państwa prawnego wynika „wymaganie określoności przepisów, które muszą być formułowane w sposób poprawny, precyzyjny i jasny”¹. „Wymóg jasności oznacza nakaz tworzenia przepisów klarownych i zrozumiałych dla ich adresatów, którzy od racjonalnego ustawodawcy oczekiwać mogą stanowienia norm prawnych niebudzących wątpliwości co do treści nakładanych obowiązków i przyznawanych praw. Związana z jasnością precyzja przepisu winna przejawiać się w konkretności nakładanych obowiązków

---

¹ Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 stycznia 2000 r. (K 7/99).

i przyznawanych praw tak, by ich treść była oczywista i pozwalała na wyegzekwowanie”². Mając to na uwadze, należy postulować stosowne przeredagowanie art. 8 ust. 5 ustawy, gdyż posłużenie się w tym przepisie określeniem „w szczególności” uniemożliwia jednoznaczne zrekonstruowanie treści obowiązku prawnego przedsiębiorcy turystycznego oraz organizacji pożytku publicznego w aspekcie wskazania miejsca zamieszczenia informacji o możliwości dokonywania płatności za pomocą bonu innego niż miejsce realizacji lub oferowania usług hotelarskich czy imprez turystycznych.

Przyjmując założenie, że dla należytej realizacji powołanego obowiązku wystarczające będzie zamieszczenie przedmiotowej informacji w miejscach wymienionych w art. 8 ust. 5 ustawy, zasadne jest rozważenie następującej **propozycji poprawki**:

– w art. 8 w ust. 5 skreśla się wyrazy „w szczególności”.

2. Stosownie do art. 13 pkt 1 ustawy Polska Organizacja Turystyczna, określana dalej jako „POT”, usuwa przedsiębiorcę turystycznego lub organizację pożytku publicznego z listy podmiotów mających prawo do przyjmowania płatności dokonywanych za pomocą bonu, określanej dalej jako „lista”, m.in. w przypadku ustalenia w toku czynności sprawdzających, że „imię i nazwisko osoby dokonującej rejestracji, upoważnionej do reprezentowania przedsiębiorcy turystycznego lub organizacji pożytku publicznego”, nie odpowiada stanowi faktycznemu. Proporcjonalność powołanej sankcji budzi istotne wątpliwości, albowiem – jak wynika *a contrario* z treści art. 12 ustawy – usunięcie z listy nie ma być poprzedzone wezwaniem przedsiębiorcy turystycznego lub organizacji pożytku publicznego do aktualizacji danych w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania, pod rygorem usunięcia z listy. Tymczasem – o czym stanowi art. 14 ust. 1 ustawy – POT usuwa przedsiębiorcę turystycznego lub organizację pożytku publicznego z listy, w drodze decyzji administracyjnej, która podlega natychmiastowemu wykonaniu, a ponowna rejestracja na profilu informacyjnym w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w art. 27, nie jest możliwa. Niezgodność danych dotyczących imienia i nazwiska osoby dokonującej rejestracji nie musi zaś oznaczać, że rejestracja w systemie teleinformatycznym została dokonana przez osobę nieuprawnioną – może być bowiem wynikiem zmiany stanu faktycznego, która wystąpiła pomiędzy dokonaniem rejestracji a dokonywaniem czynności sprawdzających przez POT (np. zmiany nazwiska przez osobę dokonującą rejestracji albo

---

² Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 21 marca 2001 r. (K 24/00).

zmiany osoby reprezentującej przedsiębiorcę turystycznego lub organizacji pożytku publicznego – przy jednoczesnym niedokonaniu aktualizacji wymaganej przez art. 8 ust. 6 ustawy), albo omyłki „pisarskiej” przy dokonywaniu rejestracji. W celu eliminacji wątpliwości co do potencjalnej niezgodności art. 13 pkt 1 ustawy z art. 31 ust. 3 Konstytucji, postulować należy poddanie omawianego przypadku dyspozycji art. 12 ustawy, co oznaczałoby, że w przypadku niezgodności powyższych danych ze stanem faktycznym POT wzywałaby przedsiębiorcę turystycznego lub organizację pożytku publicznego do ich aktualizacji w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania, pod rygorem usunięcia z listy.

Rozważyć zatem należy następujące **propozycje poprawek**:

- 1) art. 12 wyrazy „art. 8 ust. 2 pkt 1–3, 5 i 7” zastępuje się wyrazami „art. 8 ust. 2 pkt 1–3, 5, 7 i 10”;
- 2) w art. 13 w pkt 1 wyrazy „art. 8 ust. 2 pkt 4, 6 i 10” zastępuje się wyrazami „art. 8 ust. 2 pkt 4 i 6”.

3. W świetle art. 32 Konstytucji zasadne jest uzupełnienie zakresu podmiotowego sankcji karnej przewidzianej w art. 38 ust. 3 ustawy. Ustęp 1 tego artykułu penalizuje czyn polegający na używaniu określenia „Polski Bon Turystyczny” przez osobę nieuprawnioną „w nazwie, w firmie lub do określenia wykonywanej przez siebie działalności gospodarczej albo w reklamie”, przy czym ust. 2 definiuje ją m.in. jako „przekaz handlowy, pochodzący od podmiotu publicznego lub prywatnego, w związku z jego działalnością gospodarczą lub zawodową, zmierzający do promocji sprzedaży lub odpłatnego korzystania z towarów lub usług”. Tym samym ograniczenie w art. 38 ust. 3 ustawy strony podmiotowej przestępstwa do osoby działającej wyłącznie „w imieniu osoby prawnej” jest nie do pogodzenia z zasadą równości.

W tym stanie rzeczy należy postulować następującą **propozycję poprawki**:

- w art. 38 w ust. 3 po wyrazach „osoby prawnej” dodaje się wyrazy „lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej”.

4. Zgodnie z art. 119 ust. 1 Konstytucji Sejm rozpatruje projekt ustawy w trzech czytaniach. Powołany przepis statuuje zatem nakaz, „by podstawowe treści, które znajdą się ostatecznie w ustawie przebyły pełną drogę procedury sejmowej, tak by nie zabrakło czasu

i możliwości na przemyślenie przyjmowanych rozwiązań i zajęcie wobec nich stanowiska.”³. Niezależnie od tego, należy zauważyć, że „wykładnia przepisów regulujących poprawki „sejmowe” i „senackie” musi być dokonywana w taki sposób, aby nie prowadziło to do zatarcia odrębności między inicjatywą ustawodawczą i poprawkami, a w konsekwencji do obchodzenia wymagań, które Konstytucja przewiduje dla inicjatywy ustawodawczej”, przy czym „wyjście poza określony przez samego projektodawcę zakres przedmiotowy projektu może mieć miejsce tylko wówczas, gdy treść poprawki pozostaje w ścisłym związku z przedmiotem projektowanej ustawy, a zwłaszcza wtedy, gdy jej wprowadzenie jest niezbędne do pełnego zrealizowania koncepcji projektodawcy. Odmienne stanowisko oznaczałoby obejście konstytucyjnych wymagań dotyczących inicjatywy ustawodawczej i trzech czytań projektu”⁴.

W kontekście powyższych rozważań należy zauważyć, iż w wyniku poprawek zgłoszonych na etapie rozpatrywania projektu przez właściwą komisję sejmową (tj. po pierwszym czytaniu) tekst ustawy został uzupełniony o przepisy art. 42 i art. 43, które przewidują odpowiednio:

- 1) nowelizację ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o systemie instytucji rozwoju (Dz. U. poz. 1572, z późn. zm.);
- 2) nowelizację ustawy z dnia 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 568, z późn. zm.).

Mając na uwadze, że poprawki zgłaszane na etapie sejmowego postępowania ustawodawczego powinny „pozostawać w związku z projektem złożonym w Sejmie przez wnioskodawcę, przy czym więź ta winna mieć wymiar nie tylko formalny, ale i merytoryczny, polegający na tym, że konkretne poprawki odnoszące się do projektu powinny pozostawać w odpowiedniej relacji z jego treścią, zmierzając do modyfikacji pierwotnej treści projektu”⁵, należy uznać, że przepisy art. 42 i art. 43 ustawy są niezgodne z art. 118 ust. 1 oraz art. 119 ust. 1 i 2 Konstytucji przez to, że zostały uchwalone przez Sejm bez dochowania trybu wymaganego dla sejmowego postępowania ustawodawczego.

---

³ Wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z dnia 23 lutego 1999 r. (K 25/98) oraz z dnia 9 marca 2016 r. (K 47/15).

⁴ Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 kwietnia 2009 r. (P 11/08).

⁵ *Ibidem*.

Mając na względzie podniesioną argumentację, zasadne jest rozważenie następujących **propozycji poprawek**:

- 1) skreśla się art. 42;
- 2) skreśla się art. 43.

5. Artykuł 48 ustawy przewiduje, że ma ona wejść w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia. W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego przyjmuje się, że „moment wejścia w życie aktu prawnego jest równoznaczny z powstaniem obowiązku jego stosowania przez uprawnione organy i przestrzegania przez pozostałych adresatów”⁶. Tak rozumiany skutek prawny wejścia w życie aktu normatywnego „niweczy” jednak art. 44 ustawy, który stanowi, że „minister właściwy do spraw turystyki poda do publicznej wiadomości w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra, informację o terminie możliwości:

- 1) rejestracji w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w art. 27, przez przedsiębiorcę turystycznego lub organizację pożytku publicznego;
- 2) aktywacji bonów w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w art. 27.”.

W uzasadnieniu projektu ustawy (druk sejmowy nr 423) słusznie zatem wskazano, że „termin wejścia w życie ustawy nie stanowi jednoczesnego rozpoczęcia dystrybucji bonów, ponieważ ta może zostać odsunięta w czasie – na czas niezbędny przede wszystkim do właściwego przygotowania sieci teleinformatycznej.”.

Ustawodawca – niezależnie od oceny poprawności takiego rozwiązania – posługuje się czasami techniką prawodawczą, która przewiduje stosowanie niektórych przepisów (unormowań) ustawy w terminie późniejszym niż dzień jej wejścia w życie. W świetle konstytucyjnego systemu źródeł prawa powszechnie obowiązującego nie można jednak zaaprobować regulacji, która uzależnia stosowanie zasadniczych unormowań ustawy, tj. stanowiących jej „istotę”, od wystąpienia niepewnego zdarzenia przyszłego, jakim jest należyte przygotowanie sieci informatycznej. Skutkiem obowiązywania art. 44 ustawy byłoby przyznanie organowi władzy wykonawczej, jakim jest minister właściwy do spraw turystyki, uprawnienia do decydowania – *de facto* w zależności od wyników pracy służb przygotowujących system teleinformatyczny, o którym mowa w art. 27 ustawy –

---

⁶ Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 2 lipca 2007 r. (K 41/05).

o terminie rozpoczęcia możliwości realizacji uprawnień przez beneficjentów ustawy, tj. z jednej strony – osoby uprawnione, z drugiej zaś – przedsiębiorców turystycznych i organizacje pożytku publicznego.

Wydaje się, że pogodzenie koncepcji merytorycznej, która legła u podstaw konstrukcji art. 44 ustawy, z wymogami konstytucyjnymi mogłoby nastąpić – alternatywnie – w wyniku:

- 1) modyfikacji art. 44 ustawy poprzez ustanowienie realistycznego z punktu widzenia zakładanych prac informatycznych terminu, od którego możliwe byłoby realizowanie uprawnień przez beneficjentów ustawy;
- 2) skreślenia art. 44 ustawy i jednoczesnego odpowiedniego wydłużenia jej *vacatio legis*.

Należy zatem rozważyć następującą **propozycję poprawki**:

– w art. 44:

- a) w pkt 1 średnik zastępuje się przecinkiem,
- b) w pkt 2 skreśla się kropkę,
- c) dodaje się część wspólną w brzmieniu:

„– rozpoczynającym się nie później niż (*wskazanie dnia określonego kalendarzowo albo wskazanie upływu dni od dnia wejścia w życie ustawy*).”

albo

- 1) skreśla się art. 44;
- 2) w art. 48 wyrazy „z dniem następującym po dniu ogłoszenia” zastępuje się wyrazami „z dniem (*wskazanie dnia określonego kalendarzowo*)” albo „po upływie (*wskazanie upływu dni*) od dnia ogłoszenia”.

B. Zastrzeżenia co do zgodności z prawem Unii Europejskiej

Przepisy art. 17 i art. 30 ustawy wyłączają stosowanie ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1843 oraz z 2020 r. poz. 1086) w odniesieniu do:

- 1) „zamówień na usługi lub dostawy udzielanych przez POT w celu realizacji zadań POT określonych w ustawie”;

- 2) „zamówień na usługi lub dostawy mających na celu realizację ustawy przez ZUS, w tym w szczególności do rozbudowy, dostosowania lub utrzymania systemu teleinformatycznego”.

Prawna dopuszczalność powołanych unormowań powinna być rozpatrywana w świetle postanowień dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE (Dz. Urz. UE L 94 z 28.03.2014, str. 65, z późn. zm.), które zawierają taksatywny katalog dostaw i usług niepodlegających reżimowi udzielania zamówień publicznych. Analiza powołanej dyrektywy, w szczególności przepisów art. 7–12, nie daje podstaw do uznania, że art. 17 i art. 30 ustawy są zgodne z prawem Unii Europejskiej.

Jeżeli podczas senackiego postępowania ustawodawczego nie zostanie zatem wykazana zgodność powyższych wyłączeń z prawem unijnym w sposób bezsporny, tj. z powołaniem się na przepis unijny statuujący wyłączenie będące „normatywnym odpowiednikiem” wyłączenia przewidzianego zarówno w art. 17, jak również w art. 30 ustawy, należy rozważyć następujące **propozycje poprawek**:

- 1) skreśla się art. 17;
- 2) skreśla się art. 30.

C. Zastrzeżenia co do spójności z systemem prawa

1. W przepisach art. 8 ust. 2 pkt 7 oraz art. 11 ust. 3 pkt 2 ustawy należy uwzględnić okoliczność, że działalność przedsiębiorcy turystycznego oraz organizacji pożytku publicznego może być wykonywana zarówno z wykorzystaniem rachunku bankowego, jak również rachunku w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej.

Zasadne jest zatem rozważenie następujących **propozycji poprawek**:

- 1) w art. 8 w ust. 2 w pkt 7 po wyrazach „rachunku bankowego” dodaje się wyrazy „albo rachunku w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej”;
- 2) w art. 11 w ust. 3 w pkt 2 skreśla się wyraz „bankowego”.

2. Artykuł 38 ust. 1 ustawy penalizuje czyn polegający m.in. na używaniu przez osobę nieuprawnioną w reklamie określenia „Polski Bon Turystyczny”. Na użytek hipotezy normy karnej ust. 2 tego artykułu definiuje reklamę w następujący sposób: „przekaz handlowy,

pochodzący od podmiotu publicznego lub prywatnego, w związku z jego działalnością gospodarczą lub zawodową, zmierzający do promocji sprzedaży lub odpłatnego korzystania z towarów lub usług; reklamą jest także autopromocja”.

Powołany zabieg legislacyjny nie jest zrozumiały. Należy zwłaszcza podnieść, że:

- 1) powołane objaśnienie stanowi wierne powtórzenie definicji legalnej reklamy zawartej w art. 4 pkt 17 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2020 r. poz. 805), której zakres zastosowania odnosi się do dostarczania usług medialnych – jej wkomponowanie do unormowań karnych ustawy o innym zakresie podmiotowym i przedmiotowym budzi zatem wątpliwości co do jej adekwatności normatywnej (np. użyte w art. 38 ust. 2 ustawy określenia „przekaz handlowy” oraz „autopromocja” zostały zdefiniowane w przepisach art. 4 pkt 16 i 23 ustawy o radiofonii i telewizji w sposób zakresowo wąski, bo odnoszący się – co naturalne – do problematyki radiofonii i telewizji);
- 2) na tle zakresu spraw regulowanych ustawą wątpliwości budzi odniesienie reklamy do przekazu handlowego, który pochodzi m.in. od „podmiotu publicznego” – powstaje bowiem pytanie o desygnaty tego pojęcia (zwłaszcza że podmiot ten ma prowadzić „działalność gospodarczą lub zawodową”);
- 3) przepisy karne zamieszczone w odrębnych ustawach, penalizując określony sposób reklamy, nie zawierają jej definicji, co – jak się wydaje – wynika z ugruntowanego przekonania ustawodawcy, że zaniechanie prawodawcze w tym zakresie nie jest wystarczającą przesłanką do stwierdzenia, że taki stan normatywny narusza zasadę określoności przepisów prawa – pojęcie to jest bowiem uznawane za zrozumiałe i powszechnie stosowane w języku polskim, stanowiąc istotny składnik praktyki korzystania przez podmioty z wolności działalności gospodarczej, a zatem – jak się wydaje – na gruncie danego stanu faktycznego będzie możliwe zastosowanie art. 38 ustawy bez definiowania określenia „reklama”.

Rozważyć zatem należy następującą **propozycję poprawki**:

- w art. 38 skreśla się ust. 2.

**D. Zastrzeżenia natury legislacyjnej, w tym co do zgodności
z „Zasadami techniki prawodawczej”**

1. Zgodnie z § 11 „Zasad techniki prawodawczej” w ustawie nie zamieszcza się wypowiedzi, które nie służą wyrażaniu norm prawnych.

Postulować zatem należy zaakceptowanie następujących **propozycji poprawek**:

- 1) w art. 3 w ust. 1 skreśla się wyrazy „ , wygenerowanego w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w art. 27”;
- 2) skreśla się art. 25.

2. Przepisy ustawy odnoszące się do świadczenia wychowawczego oraz dodatku nie respektują § 10 „Zasad techniki prawodawczej”, wedle którego do oznaczenia jednakowych pojęć używa się jednakowych określeń, a różnych pojęć nie oznacza się tymi samymi określeniami.

W tym stanie rzeczy należy rozważyć następujące **propozycje poprawek**:

- 1) w art. 4 w ust. 1 w pkt 1 w lit. a po wyrazach „(Dz. U. z 2019 r. poz. 2407)” dodaje się wyrazy „ , zwanego dalej „świadczeniem wychowawczym”,”;
- 2) w art. 4 w ust. 1 w pkt 1 w lit. b po wyrazach „(Dz. U. z 2020 r. poz. 821)” dodaje się wyrazy „ , zwanego dalej „dodatkiem”,”;
- 3) w art. 4 w ust. 1 w pkt 2 w lit. a skreśla się wyrazy „ , o którym mowa w ustawie z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci,”;
- 4) w art. 4 w ust. 1 w pkt 2 w lit. b skreśla się wyrazy „ , o którym mowa w art. 80 ust. 1a, art. 113a albo art. 115 ust. 2a ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej,”;
- 5) w art. 4 w ust. 2 po wyrazach „jeżeli świadczenie” dodaje się wyraz „wychowawcze”;
- 6) w art. 5 w ust. 2 w pkt 2 skreśla się wyrazy „ , o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 lit. b i pkt 2 lit. b”;
- 7) w art. 6 w ust. 3 wyrazy „W przypadku gdy kwota świadczenia wychowawczego, o którym mowa w ustawie z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu

- dzieci, została ustalona zgodnie z art. 5 ust. 2a tej ustawy” zastępuje się wyrazami „W przypadku gdy kwota świadczenia wychowawczego została ustalona zgodnie z art. 5 ust. 2a ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci”;
- 8) w art. 18 w ust. 2 wyrazy „świadczenia lub dodatki, o których mowa w art. 4 ust. 1” zastępuje się wyrazami „świadczenia wychowawcze lub dodatki”;
- 9) w art. 18 w ust. 3 wyrazy „świadczenie lub dodatek, o których mowa w art. 4 ust. 1” zastępuje się wyrazami „świadczenie wychowawcze lub dodatek”;
- 10) w art. 19 w ust. 2 skreśla się wyrazy „o którym mowa w ustawie z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci.”;
- 11) w art. 19 w ust. 3 skreśla się wyrazy „o którym mowa w art. 80 ust. 1a, art. 113a albo art. 115 ust. 2a ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej.”;
- 12) w art. 19 w ust. 7 w pkt 1 wyrazy „to świadczenie” zastępuje się wyrazami „świadczenie wychowawcze”;
- 13) w art. 19 w ust. 7 w pkt 2 skreśla się wyraz „ten”;
- 14) w art. 19 w ust. 10 wyrazy „świadczeń lub dodatków, o których mowa w art. 4 ust. 1” zastępuje się wyrazami „świadczeń wychowawczych lub dodatków”;
- 15) w art. 26 w ust. 1 w pkt 1 w lit. f wyrazy „świadczeń i dodatków, o których mowa w art. 4 ust. 1” zastępuje się wyrazami „świadczeń wychowawczych i dodatków”.

3. W świetle § 21 „Zasad techniki prawodawczej”, należy uznać, że przepisy art. 5–17 ustawy nie stanowią przepisów ogólnych, lecz – będąc przepisami merytorycznymi szczegółowymi – dotyczą problematyki płatności za pomocą bonu.

Postulować zatem należy zaakceptowanie następujących **propozycji poprawek**:

- 1) po art. 4 dodaje się oznaczenie rozdziału w brzmieniu:

„Rozdział 2

Płatność za pomocą bonu”;

- 2) rozdziały 2–7 oznacza się odpowiednio jako rozdziały 3–8.

4. Artykuł 47 ustawy jest przepisem merytorycznym, tymczasem został umiejscowiony w rozdziale 7 zatytułowanym „Przepisy zmieniające, przejściowe i końcowe”.

W tym stanie rzeczy należy rozważyć następujące **propozycje poprawek**:

1) dodaje się art. 6a w brzmieniu:

„Art. 6a. Wartość bonu jest wolna od egzekucji oraz nie podlega wliczeniu do dochodu uprawniającego do wszelkich świadczeń i dodatków przysługujących na podstawie przepisów odrębnych.”;

2) skreśla się art. 47.

5. Mając na uwadze, że Fundusz Przeciwdziałania COVID-19 został wkomponowany do systemu prawnego przez art. 65 u s t . 1 ustawy z dnia 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 568, z późn. zm.), przepisy art. 7 ust. 7 oraz art. 41 ustawy (w zakresie dodawanego art. 38v ust. 1), które odsyłają „ogólnie” do art. 65, wymagają stosownej modyfikacji.

Postulować zatem należy zaakceptowanie następującej **propozycji poprawki**:

– w art. 7 w ust. 7 oraz w art. 41, w art. 38v w ust. 1 wyrazy „art. 65” zastępuje się wyrazami „art. 65 ust. 1”.

6. Unormowania zawarte w przepisach art. 19 ust. 5 i 6 oraz art. 31 ust. 1 mają charakter dostosowujący – stanowią bowiem o obowiązku dokonania czynności konwencjonalnej, która nie ma charakteru powtarzalnego.

W tym stanie rzeczy należy rozważyć następujące **propozycje poprawek**:

1) w art. 19 skreśla się ust. 5 i 6;

2) w art. 31 skreśla się ust. 1 i oznaczenie ust. 2;

3) dodaje się art. 43a w brzmieniu:

„Art. 43a. 1. Starosta udostępni wojewodzie informacje, o których mowa w art. 19 ust. 3, w terminie 3 dni roboczych od dnia wejścia w życie ustawy. Otrzymane od starosty

informacje wojewoda przekaze ministrowi właściwemu do spraw rodziny w terminie 3 dni roboczych od dnia ich otrzymania.

2. Minister właściwy do spraw rodziny udostępni ZUS informacje, o których mowa w art. 19 ust. 3, w terminie 10 dni roboczych od dnia wejścia w życie ustawy.”;

4) dodaje się art. 44a w brzmieniu:

„Art. 44a. ZUS przekaze POT dane zgromadzone w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w art. 27, w terminie do dnia 30 czerwca 2022 r.”.

7. Przepisy art. 21 ust. 1 i 2 oraz art. 26 ust. 1 pkt 3 ustawy należy dostosować do dyrektywy § 157 „Zasad techniki prawodawczej”, zgodnie z którą nie odsyła się do przepisów, które już zawierają odesłania.

Celowe jest zatem rozważenie następującej **propozycji poprawki**:

– w art. 21 w ust. 1 i 2 oraz w art. 26 w ust. 1 w pkt 3 wyrazy „art. 18 ust. 3” zastępuje się wyrazami „art. 4 pkt 2”.

8. Wymóg precyzji przepisów prawnych przemawia za modyfikacją brzmienia jednej z danych osobowych przetwarzanych na potrzeby obsługi bonu.

Proponuje się zatem rozważenie następującej **propozycji poprawki**:

– w art. 26 w ust. 1 w pkt 3 wyrazy „informację o orzeczeniu, o którym mowa w” zastępuje się wyrazami „data i rodzaj wydanego orzeczenia, o którym mowa w”.

9. W świetle utrwalonej praktyki legislacyjnej, w przypadku potrzeby odesłania w przepisie ustawowym do unormowań zawartych w akcie wykonawczym stosuje się zwrot: „w przepisach wydanych na podstawie”, wraz z powołaniem podstawy prawnej wydania danego rozporządzenia.

Uwzględniając powyższe stanowisko, postulować należy rozważenie następującej **propozycji poprawki**:

– w art. 27 w ust. 3 wyrazy „na zasadach określonych w Krajowych Ramach Interoperacyjności” zastępuje się wyrazami „zgodnie z przepisami wydanymi

na podstawie art. 18 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2020 r. poz. 346, 568 i 695)”.

10. Rozdział 7 ustawy zawiera – obok przepisów zmieniających (art. 40–43), wspomnianego w pkt 4 błędnie umiejscowionego przepisu merytorycznego (art. 47), a także przepisu końcowego (art. 48) – wyłącznie przepisy dostosowujące (art. 44–46). Nie zawiera natomiast – co zrozumiałe – przepisów przejściowych, które normują „wpływ nowej albo znowelizowanej ustawy na stosunki powstałe pod działaniem ustawy albo ustaw dotychczasowych” (§ 30 ust. 1 „Zasad techniki prawodawczej”).

Celowe jest zatem zaaprobowanie następującej **propozycji poprawki**:

- w tytule rozdziału 7 wyraz „przejściowe” zastępuje się wyrazem „dostosowujące”.

E. Zastrzeżenia natury redakcyjnej

Ustawa wymaga szeregu korekt natury redakcyjnej. Zasadne jest zatem rozważenie następujących **propozycji poprawek**:

- 1) w art. 1 po wyrazach „zwanego dalej „świadczaniem w formie bonu”” dodaje się przecinek;
- 2) w art. 7 w ust. 3 po wyrazach „Polskiej Organizacji Turystycznej” dodaje się przecinek;
- 3) w art. 8 w ust. 2 w pkt 3 w lit. a wyrazy „jednostki organizacyjnej nieposiadająca” zastępuje się wyrazami „jednostki organizacyjnej nieposiadającej”;
- 4) w art. 8 w ust. 2 w pkt 3 w lit. b wyrazy „nie wykonującej” zastępuje się wyrazem „niewykonywującej”;
- 5) w art. 8 w ust. 2 w pkt 4 w lit. a po wyrazie „turystycznych” dodaje się przecinek;
- 6) w art. 19 w ust. 7 w pkt 1 po wyrazach „ust. 1 pkt 2 lit. a” dodaje się przecinek;
- 7) w art. 19 w ust. 7 w pkt 2 po wyrazach „ust. 1 pkt 2 lit. b” dodaje się przecinek;
- 8) w art. 19 w ust. 10 po wyrazach „w okresie” dodaje się przecinek;
- 9) w art. 20 w ust. 1 po wyrazie „danych” dodaje się wyrazy „tej osoby”;

- 10) w art. 20 w ust. 2 wyrazy „dane na profilu informacyjnym” zastępuje się wyrazami „dane zapisane na profilu informacyjnym tej osoby”;
- 11) w art. 23 w ust. 3 wyrazy „Odmowa przyznania, uchylenie, zmiana prawa” zastępuje się wyrazami „Odmowa przyznania świadczenia w formie bonu lub dodatkowego świadczenia w formie bonu, uchylenie lub zmiana prawa do tych świadczeń”;
- 12) w art. 32 w ust. 3 po wyrazach „przez ZUS” skreśla się przecinek;
- 13) w art. 34 w ust. 2 po wyrazie „turystyki” skreśla się przecinek;
- 14) w art. 38 w ust. 1 po wyrazach „„Polski Bon Turystyczny”” dodaje się przecinek;
- 15) w art. 38 w ust. 3 po wyrazach „w ust. 1” dodaje się przecinek;
- 16) w art. 44 we wprowadzeniu do wyliczenia po wyrazie „ministra” skreśla się przecinek.

Piotr Magda

Główny legislator